

CORBUL - O ALTĂ HIEROGLIFĂ A BIVALENTULUI ZALMOXIS

Simbolurile-ARHEI ale/ai cosmosului gândirii umane nu au deplină forță, decât atunci când sunt, ca și în Poezie, viguros ambigue/ambigui – adică, de fapt, deplin sintetice/sintetici (după „*tipicul*” hegel-ian: **teză**, **antiteză**, **sinteză**), conținând, în același corpus ideatico-imagistic, și o afirmație ipostazială, și contrariul ei – transcense, ambele, într-o armonioasă re-ipostaziere superioară, într-o re-semantizare cosmică, de o amploare amețitoare, tinzând spre infinit! Numai așa avem garanția provenienței lor divine și, deci, a puterii lor de intervenție divină, în favoarea noastră – a puterii lor de a exista în zona divină, de a acționa, pentru tămăduirea mentalului și Duhului nostru, în zona divină, de a „*negocia*” și „*media*”, pentru ieșirea noastră, din capcana înțepenirii în unilateralitatea percepției cosmice, degenerate – și pentru re-plasarea noastră în originarul divin, eliberat de orișice necesitate vulgară. Doar când Arheii ne oferă șansa trăirii, concomitente, în ambele lumi/cosmosuri (cel senzorial-pseudo-real și cel divin-transcens, „*intrat prin oglindă în mântuit azur*”) - ei/ARHEII își împlinesc, cu

desăvârșire, funcția soteriologică și funcția taumaturgică (miraculos vindecătoare de chthonian/terestricitate!)-vaticinano-divină.

Cel puțin de vreun veac și jumătate încoace, hieroglifa **CORBULUI** este dificil de descifrat, mai cu seamă în zona europa-atlantică (dar și într-o destul de importantă parte din Asia: spre exemplu, în India, prin **Mahabharata**, unde corbii sunt socotiți doar „*mesagerii morții*”, sau în Laos, unde „*apa spurcată de corbi nu mai poate fi folosită în ritual*” - cf. Jean Chevalier /Alain Gheerbrant – **Dicționar de simboluri**, Editura Artemis, 1994, vol. I, p. 365): **romanticii veacului al XIX-lea** (și, mai cu seamă, E.A. Poe, cu al său, poate prea celebru poem, „**Corbul**”...: „*Gânduri rânduim, și vise, doruri, și nădejdi ucise, /Lângă vorba ce-o rostise CORBUL NOPTII, COBITOR /CIOCLU CHEL, SPECTRAL, SINISTRU, BĂDĂRAN ȘI COBITOR /Vorba Never - Nevermore*” – s.n.) au contribuit, din plin, la descifrarea acestui simbol aviar, în cheie (aproape) exclusiv negativă și nocturnă: „*pasăre de rău augur, pasărea neagră, care planează peste câmpurile de luptă, pentru a se îmbuiba cu hoituri*”¹.

Nu trebuie să uităm că, la această descifrare unilaterală, deci, greșită și pauperizatoare (din punct de vedere semantic și vindecător-taumaturgic!), a **Arheului-CORB** a contribuit, din plin, și **Vechiul Testament**, prin mitul despre **Potop** și **Noe** (mai exact, prin stabilirea arbitrară a preeminenței **funcției solare a PORUMBELULUI** - purtător al „*ramurii verzi de măslin*”, asupra **funcției funebre a CORBULUI** - suspionat, deductiv, de cantonare, cu obstinare, în zona cadavrelor plutitoare – și „*blestemat de Noe, pentru că nu s-a întors la corabie, să vestească retragerea apelor, după potop. L-a blestemat să nu aibă cuib în care să poată trăi, să depună ouăle în cuiburi străine, ca să i le clocească alte păsări, SĂ NU MAI FIE ALB, CI NEGRU, cum îi este inima, să fie de rău augur celor ce-l văd, să vestească vreme rea și să fie necrofag*” – cf. Romulus Vulcănescu, **Mitologie română**, E.A.R.S.R., 1985, p. 531); de reținut că, și-n tradiția biblică, se afirmă despre **CORB** că, la început, **a fost alb-solar**, și că doar accidentul diluvial, prin Noe cel vindicativ, îi modifică și culoarea, și semantica solar-pirică:

“*6. Și a fost că după patruzeci de zile a deschis Noe fereastra corăbiei pe care o făcuse*

¹ - Cf. Jean Chevalier /Alain Gheerbrant, ibidem.

7. și a trimis corbul să vadă dacă apele au scăzut. Și ieșind acesta, nu s'a mai întors, până ce apele-au secat pe pământ.

8. Și după el a trimis porumbelul ca să vadă dacă apele au scăzut de deasupra feței pământului.

9. Dar porumbelul, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s'a întors la el în corabie; căci încă era apă pe toată fața pământului. Și [Noe] a întins mâna și l-a apucat și l-a băgat la el în corabie.

10. Și așteptând încă alte șapte zile, din nou a trimis porumbelul din corabie.

11. Și porumbelul s'a întors la el spre seară; și iată, avea în cioc o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că apele se scurseseră de pe fața pământului”.

Această contradictorialitate semantic-funcțională a **CORBULUI** este remarcată și de către etnografii și etnologii români: „**Simbolismul corbului la români este ÎNCĂRCAT DE CONTRADICȚII, pentru formă, culoare, funcțiunea atributele și semnificațiile ce i-au fost acordate. E când o pasăre mare (corbul), când una mică (cioara). În general e negru, rar sur și foarte rar alb. Culoarea neagră e asemenea Haosului, înaintea creației cosmosului, mediului germinativ al lumii; culoarea sură a a pământului ce poate fi fertilizat, iar culoarea albă a creației, a nașterii și renașterii**” – Romulus Vulcănescu, idem, p. 530.

Și în alchimie, se sugerează dualitatea funcțională a **CORBULUI** – dar cu accente mistic-ermetic-oculte, legate de misterul renașterii-ca-transfigurare/sublimare:

„**Alchimiștii au asociat întotdeauna faza putrefacției și a materiei la negru cu un corb, numind-o CAP DE CORB. Ea este leproasă și trebuie albită, spălând-o de șapte ori în apele Iordanului. Îmbibările, sublimările, distilările se fac de la sine numai cu ajutorul focului. Așa se explică reprezentarea deosebit de frecventă a negrului volatil pe planșele vechilor tratate de științe ermetice**” – cf. Dom Antoine-Joseph, **Dictionnaire Mitho-hérmétique**, Paris, 1787, reeditare Paris, 1936.

CAPUL DE CORB este **Capul ambiguității (expirat-transcense!) a lui Harap-Alb** – acel Cap **FALS/PROFAN (non-inițiat întru DEMIURGIA COSMICĂ!) - CAP** care trebuie tăiat, spre a elibera energiile solare ale **CAPULUI DE INIȚIAT-ÎMPĂRAT!**

Contradictorialul, în stabilirea forței de Duh a Arheilor, nu este deloc minimalizator de semantică, ci, dimpotrivă, vestește o zonă de foarte intensă efervescentă a semanticii, o zonă de foarte veche semantizare viguros-ambiguă!

Dar avem nevoie și de **suportul demonstrativ** al dualității și ambiguității - pentru a deveni credibili, în această epocă a celei mai incredibile profanări și înjosiri/degradări, infectări a lumii cu pozitivism, cu materialism, cu anti-spiritualism și, deci, cu un scepticism jenant-vulgarizator, împins până la imbecilizare exasperantă, până la aberație negativistă.

...Din fericire, mai avem (și, relativ, păstrăm!) și mitologia/tradiția dacico-zalmoxiană (în mod fals, disjunctă de mitologia greco-romană, în care, de fapt, toate ipostazele divine sunt împrumutate din Dacia sudică și nordică!) – adică, mai exact, a familiei spiritual-fraterne **GETO-GOTICE! Românii-daci și irlandezii-celți** sunt singurele neamuri, din Europa, care mai păstrează, și în veacul nostru (de uitare letală a identității spirituale!), simbolistica **SOLARĂ** și **PIRICĂ** a **CORBULUI** – ca „Pasăre a Focului”!

„În mitologia celtică, zeițele Badb și Morrigan, personificări ale războiului și regine ale fantomelor - apar pe câmpul de luptă sub forma a trei astfel de păsări – corbi (...) În mitologia nordică, cei doi corbi ai zeului Odin, Hugin și Munin ÎL ÎNȘTIINȚEAZĂ PE STĂPÂNUL LOR DESPRE CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN LUME. Tot în mitologia celtică, corbul este un SIMBOL AL LUI LUG, ZEU OMNISCIENT, și asta datorită faptului că fiind pasăre reprezintă CELESTUL ȘI LUMINA, IAR PRIN CULOAREA SA REPREZINTĂ TERESTRUL ȘI TENEBRELE (...) Cuvântul celtic pentru corb este “bran”. El înseamnă PROTECȚIE, INIȚIERE ȘI VINDECARE, PRECUM ȘI PURTĂTOR DE ÎNTELEPCIUNE. Locuitorii din Cornwall își închipuiau că zborul unui corb deasupra unei case aducea noroc și cine omora făptura magică avea să sufere îngrozitor. Eroul Bran îl desemnează pe PĂSTRĂTORUL MEMORIEI ANCESTRALE, pe ÎNȚELEPTUL SUPREM. Asta cu atât mai mult cu cât CAPUL SĂU, RECIPIENT AL INTELIGENȚEI, a fost îngropat în sacrul munte alb londonez. Corbii încă se mai perindă pe acolo, în Turnul Londrei, și se crede că mențin vie inteligența lui Bran. Adesea ANIMAL PROFETIC, unele tradiții gallice culese de Pseudo-Plutarh relatează că un stol de corbi a indicat locul unde urma să fie întemeiat orașul Lugdunum/Lyon (...). Corbii sunt și tovarășii lui Wotan, stând așezați pe tronul său. UNUL ESTE HUGINN, SPIRITUL, CELĂLALT ESTE MUNINN, MEMORIA. CEI DOI AR REPREZENTA PRINCIPIUL CREAȚIEI, SPRE DEOSEBIRE DE LUPII LUI ODIN, CARE AR FI PRINCIPIUL DISTRUGERII. Odin îi trimitea în fiecare zi să scruteze împrejurimile, după care aceștia se întorceau la el împărtășindu-I informațiile adunate. Valkyriile se puteau preface și ele în corbi. MESAGERI AI

ZEILOR, CU CAPACITATE PROFETICĂ, au un rol fundamental în practicile șamanice. În Edda poetică, mai precis în poemul “Grimnismal”, chiar și **WOTAN APARE ÎN IPOSTAZA DE ZEU-CORB**. Capacitatea lui Odin de a-și trimite gândul și mintea departe s-ar putea lega de călătoria pe care o săvârșesc șamanii când sunt în transă, de unde și temerea că cei doi corbi nu s-ar mai întoarce. Pe de altă parte, se poate ca tovarășii lui Odin să fi ocupat un loc important în mitologie mai devreme de secolele 9-10, când au fost adoptate cele două nume ca reprezentative pentru puterile intelectuale ale zeității. Simbolismul corbului în lumea germanică include și stindardul corvin, un steag țesut de așa natură încât la fluturarea sa în aer să pară ca și cum ar imita zborul păsării. De asemenea Huginn și Muninn invocă și conceptele de “FYLGJIA” (METAMORFOZĂ, NOROC ȘI SPIRIT PROTECTOR) SAU “HAMINGJA” (DUBLUL FANTOMATIC AL UNEI PERSOANE) [...]. Și grecii și românii subliniază același simbolism pozitiv întâlnit până acum. Este **ANIMALUL SOLAR AL LUI APOLLO, DAR ÎL REGĂSIM ȘI PE LÂNGĂ ATHENA**. Apollo, zeu oracular de primă mână, apreciază animalul pentru **LOCVACITATEA ȘI ISTEȚIMEA SA**. După Strabon, corbii sunt cei care stabilesc amplasarea centrului lumii la Delphi, ca **MESAGERI AI ZEILOR, ÎNZESTRAȚI CU FUNCȚII PROFETICE** – cf. Irina-Maria Manea, *Istoria mitică a unui mesager divin*, în istoria.ro.

Și, apoi:

“În majoritatea credințelor ce-l privesc, corbul apare ca un erou solar, adesea demiurg sau mesager divin, oricum ghid, ba chiar ghid al sufletelor în ultima lor călătorie, deoarece, fiind psihopomp, descoperă fără greș tainele întunericului. Aspectul lui pozitiv pare legat de credințele popoarelor nomade, vânători și pescari, pe când cel negativ se ivește odată cu viața sedentară și dezvoltarea agriculturii” – cf. Cătălin Stănculescu, art. **Corbul – din lumină în întuneric**, în mythologica.ro.

Da, iată ce se poate strânge, în domeniul „corvinesc”, dacă se analizează zona de Duh vest-celtică, dar și aceea de centru și est-europeană (traco-greco-romană):

a-CORBUL este simbol al omniscienței (“și asta datorită faptului că fiind pasăre reprezintă celestul și lumina, iar prin culoarea sa reprezintă terestrul și tenebrele”). Cuvântul “CORB”, la celți, “înseamnă protecție, inițiere și vindecare, precum și purtător de înțelepciune”, dar simbolistica lui se amplifică și modulează, devenind:

b-“păstrător al memoriei ancestrale, înțelept suprem”;

c-“animal prophetic”;

d-“tovarăș al lui Wotan”, în dublarea ipostazială: “*unul este Huginn, spiritul, celălalt este Muninn, memoria*”. Mai departe, afirmațiile sunt greșite: “*Cei doi ar reprezenta principiul creației, spre deosebire de lupii lui Odin, care ar fi principiul distrugerii*”: nu, Lupul Fenrir/Lupul cu Pântece de Dragon, atât la celți, cât și la daci (adică, la marele popor geto-gotic!) este ipostază ambivalent-semantică, foarte apropiată de aceea a Lui Hristos: înghite lumea coruptă de întuneric, o supune taumaturgiei soteriologice în pântecele dragonic, după care o regurgitează mântuită/o redă funcției ei cosmice, deplin purificată! Ca urmare, noi considerăm că **Lupul și Corbul sunt DUBLĂ IPOSTAZIERE A ACELEIAȘI...DUBLE FUNCȚII MITO-DEMIURGICE!**

e-tot dublu ipostazial: “*mesageri ai zeilor, cu capacitate profetică*” – și, foarte important, pentru demonstrația noastră: “*În Edda poetică, mai precis în poemul “Grimnismal”, chiar și WOTAN APARE ÎN IPOSTAZA DE ZEU-CORB*”...De fapt, cum vom vedea și mai jos - **DOI CORBI!** Unul al Luminii și unul al Întunericului (**Întuneric** pregătitor al **RESURECȚIEI!**)

f-“*Huginn și Muninn invocă și conceptele de “FYLGJIA” (METAMORFOZĂ, NOROC ȘI SPIRIT PROTECTOR) SAU “HAMINGJA” (DUBLUL FANTOMATIC AL UNEI PERSOANE)*”

g-La greci și la romani (se zice!) este subliniat simbolismul pozitiv al Corbului (dar și **DUBLU IPOSTAZIAL!**): “*animalul solar al lui Apollo, dar îl regăsim și pe lângă Athena*”. Totuși, trebuie să remarcăm, încă de pe acum, că nu poți rosti numele lui **Apollon/DIURNUL/SOLARUL**, fără să-ți vină pe buze, în mod automat, și acela al lui **Artemis/NOCTURNA/SELENARA...**

Ca și în Vestul Europei, și în zona estică se subliniază aspectele sapiențiale și vaticinare ale Corbului: “*locvacitate și istețime*” - precum și, în ipostaza redublată

(deocamdată, doar **imaginar-iconic**): *“mesageri ai zeilor, înzestrați cu funcții profetice”!*

h-...*“animal psihopomp”*.

De reținut (pentru meditație...) și afirmațiile lui Cătălin Stănculescu, conținând o încercare de motivație a apariției preeminenței simbolisticii negative a **CORBULUI**, asupra celei pozitive (pe noi, de fapt, nu ne interesează nici una, nici alta, separat! - pentru că noi considerăm că **UNA NU POATE EXISTA FĂRĂ CEALALTĂ**, la modul **Arheico-Mitologic!**): datorită vânătorilor și pescarilor, **CORBUL** ar avea ipostazierea pozitivă, iar sedentarii ar fi cei vinovați de amputarea **CORBULUI**, de ipostaza pozitivă și trecerea pe *“releul”* exclusiv negativ...O teorie destul de slab întemeiată logic, având în vedere că lumina solară este necesară și iubită/adorată, cel puțin la fel de intens (cât este de către vânători și pescari) și agricultorilor/de către agricultori!

...Să vedem, însă, cum este văzut **CORBUL** în zona pur dacică. Pentru a stabili profilul arheic al **CORBULUI** la daci, ne vom folosi de un interesant (deși cam emfatic, în stil...) studiu (semnat, se pare, cu pseudonim: *“Eliszar”*), apărut atât într-o revistă basarabeană (**Basarabia literară**), din 6 noiembrie 2009, cât și într-o revistă online, din România *“îngrănițată”* (cersipamantromanesc.wordpress.com) – din care studiu vom selecta, destul de drastic și de categoric:

“Dacii au fost singurul popor a căror credință depășea marginile propriei țări, cât și marginile pământului. Credința lor a fost una universală. PE ACELEASI BASORELIEFURI MAI ÎNTÂLNIM DOUĂ REPREZENTĂRI A CĂROR ÎNȚELEGERE APARTINE DOAR INIȚIATILOR. ESTE VORBA DE PASĂREA PHOENIX, PE CARE MULȚI ISTORICI AU DESCRIS-O CA FIIND UN VULTUR. CEA DE A DOUA ESTE UN CORB. (...)PASĂREA PHOENIX REPREZENTA RENAȘTEREA SPIRITUALĂ A UNUI POPOR. Un monument extrem de important în acest sens îl reprezintă CELEBRUL TEZAU DE LA PIETROASA, CĂRORA ISTORICII ROMÂNI, ÎN NEȘTIINȚA LOR SAU ÎN REAUA LOR CREDINȚĂ, I-AU SPUS <CLOȘCA CU PUII DE AUR>, CÂND, DE FAPT, EA REPREZINTĂ PASĂREA NEMURITOARE ȘI PUII SĂI, SIMBOL AL RENAȘTERII PERMANENTE A POPORULUI NOSTRU.

Iar cea de a doua pasăre (n.n.: noi credem că este, de fapt, aceeași PASĂRE A NEMURIRII, dublu ipostaziată!), CORBUL, ESTE ÎNTÂLNIT, MEREU, CA UN MESAGER ÎNTRE LUMEA CELOR VII ȘI LUMEA CELOR PLECAȚI DE AICI, DACII FIIND CONVINȘI CĂ NU EXISTĂ MOARTE, CI DOAR O TRECERE CĂTRE VIAȚA ADEVĂRATĂ. Să nu uităm că, după mai bine de 1000 de ani, CORBUL va deveni simbolul uneia dintre cele mai renumite familii nobile din Transilvania, familia Huniazilor, care a dat națiunii române pe cel mai viteaz conducător de oști, Iancu de Hunedoara”.

Și, autorul revine, destul de straniu (aparent!), la...**CEI DOI CAVALEREI DANUBIENI!**

“Cei doi Zamolxis, simbol al libertății

Una dintre cele mai misterioase religii cu rădăcini în Dacia preistorică și a cărei continuitate a atins secolul XIX, a fost Cultul Cavalerilor Danubieni. Singurele mărturii existente sunt niște basoreliefuli și niște monumente. În comparație cu alte monumente religioase, cele închinat cultului Danubian sunt turnate în plumb, material care, în credința strămoșilor noștri aparținea lui Zamolxis. Până la ora actuală, monumentele conțin secvențe cu un singur Cavaler, cu doi Cavaleri și o Mare Zeiță și cu scena unui banchet sacru, oferit învingătorilor. După cum se știe, dacii erau unul din puținele popoare care nu ciopleau chip pentru zeii lor. Moda asta a fost introdusă de romani, mai precis de coloniștii veniți în Dacia. Fiecare din scenele reprezentate sunt o continuare a cultului lui Zamolxis, mai exact, o preluare a acestui cult de către învingători și de către popoarele cucerite de ei. Romanii au făcut mai mult: au recunoscut superioritatea lui Zamolxis, a straniului Cavaler Danubian, punându-și principalii zei în urma acestuia, pe diferite monumente. (...) Basoreliefurile în care apar cei doi cavaleri și Marea Zeiță îi reprezintă pe cei doi gemeni Zamolxis care, împreună cu Zeița Bendis, ocrotitoare a Daciei, au format prima trinitate de dinaintea creștinismului, arătând, totodată, și dorința reîntregirii țării” etc. etc. Și, în fine: “Cei doi Cavaleri erau inarmați fie cu o lance, fie cu securea dublă, având pe cap nu cușma dacilor, ci misterioasa bonetă frigiană, căciula roșie, simbol al luptei pentru cucerirea libertății...” etc. etc. Și, în fine:

“Neofiții treceau probe de curaj și mureau simbolic

Unul dintre elementele misterioase ale cultului era faptul că inițiații nu consumau niciun fel de carne, ci doar pește, aliment care purifica trupul, alungând demonii. Ne mai mirăm, oare, că dacii au fost creștinați atât de ușor de Apostolul Andrei, când aceștia posedau, înainte de venirea discipolului lui Iisus,

toate elementele creștine?

Din păcate, la ora actuală nu au fost descoperite temple ale cultului Danubian, dar se presupune că acestea s-ar fi aflat în munți, în peșteri greu accesibile neofiților. Cei care doreau să devină Cavaleri ai Libertății, respectiv ai Ordinului Danubian, trebuiau să treacă anumite teste, examenul final fiind dat în zona muntoasă, unde viitorul cavaler urma un ritual de purificare și renaștere spirituală. În basoreliefuri, apare ritualul de înghițire a candidatului de către un dragon (balaur, în credințele populare), urmată de sosirea unui Cavaler al Ordinului, care învingea balaurul, simbol al răului (n.n. : paznic al misterelor sacrale, devenit simbol al Misterului Sacral Demiurgico-Resurecțional ETERN!) și îl scotea din burtă pe viitorul cavaler, care învia și devenea unul dintre membrii ordinului, purificat de însușirile negative.

Ei învingeau întotdeauna

Mai mult, în rândurile danubienilor erau acceptați numai nobili. Și asta nu dintr-o discriminare de rasă, ci pentru că meseria nobililor era războiul. Oamenii liberi munceau pământul și doar în caz de primejdie veneau sub arme, pe când nobilii se pregăteau permanent în arta războiului. Ordinul Cavalerilor Danubieni reprezenta elita țării, îi reprezenta pe cei mai buni războinici și pe marii preoți, păstrători ai ritualurilor strămoșești. Și nu intervenea într-o luptă decât atunci când era amenințată însăși integritatea țării. Pentru că una din condițiile de supraviețuire era anonimatul. Să nu uităm că, după mai bine de 13 secole, îi vom întâlni pe acești cavaleri, reorganizați sub Ordinul Dragonului, ordin a cărei paternitate și-au însușit-o maghiarii și popoarele germanice, ordin din care au făcut parte toți marii noștri domnitori, din toate cele trei țări române” .

Adevărat! Ordinul DRAGONULUI îi ocultează, de fapt (păstrându-le nobila sacralitate!), pe CEI DOI CAVALERI DANUBIENI/ZALMOXIENI! Deci, cade (în mod definitiv!) așa-zisa “preeminență” a Luxemburgului, despre care se tot afirmă că i-a “alduit” cavaleri ai DRAGONULUI, pe voievozii noștri valahi (voievozi care se numeau “Drăculești”, încă dinainte de a “umbla” pe la Luxemburg...!²).

² - „ORDINUL DRAGONULUI (în latină *Societas Draconistrarum*) a fost un ordin militar asemănător Ordinului Templierilor, ce s-a instituit în zona centrală a Europei. A fost creat de împăratul Sigismund de Luxemburg în anul 1408, în principal pentru a proteja creștinătatea de amenințarea otomană. Printre membrii acestui ordin cavaleresc s-a numărat și voievodul muntean Vlad al II-lea Dracul, acesta fiind înnobilit în 1431 la Nürnberg de către

Păcat că autorul articolului (citată, selectiv, de noi) nu are o rigoare logică și hermeneutică desăvârșită... - altfel ar fi “*legat*” mult mai bine (până la...”*suprem*”!) simbolistica pusă în discuție. Noi credem că, de fapt, **Pasărea Nemuririi/PHOENIXUL** este, de fapt, **CORBUL**! La fel, suntem convinși că, în mitologia dacilor, **Dubla Ipostaziere Zalmoxiană (CEI DOI CAVALERI DANUBIENI**, unul cu fața îndreptată, tip “*Ianus bifrons*”, către înainte-lumină-viitor [la modul VATICINAR], celălalt cu fața îndreptată către înapoi-întuneric-trecut [la modul MNEZIC!] este reprezentată, de fapt, prin **DOI CORBI**! Simbol/simboluri al/ale **VIGILENTEI VEGHERI (de esență SACERDOTALĂ³)**, **ASUPRA PURITĂȚII ÎNALT-SACRALE, ASUPRA**

*Sigismund de Luxemburg. La scurt timp însă, în 1436, numele lui a fost șters de pe lista cavalerilor. În anul 1432, la numai un an de la înnobilare, contrar statutului creștin al Ordinului care avea ca scop protejarea creștinătății de păgâni, în speță de amenințarea otomană, Vlad i-a condus personal pe turcii care au asediat și incendiat Cetatea Severinului, fiind uciși toți cavalerii teutoni din cetate” - cf. wikipedia. După noi, este clar că Vlad al II-lea Dracul nu se simțea întru nimic obligat Vestului (în speță, Luxemburgului...), pentru că el se știa drept Cavaler Danubian/Zalmoxian/al Dragonului DACIC (...cu mult înainte de a exista “*Ordinul Dragonului Luxemburghez*”!), iar nu “*cocoloșitor și lingușitor*” de jefuitori și asasini cavaleri teutoni...precum a fost și cazul așa-zişilor “*cavaleri cruciați*”, care și-au aflat ca dușmani supremi nu pe otomani, ci pe ...**ORTODOCȘII DIN IMPERIUL BIZANTIN**, pe care i-au măcelărit și jefuit cu barbarie de nedescris! - încă din 1095, dar, mai cu seamă, în debutul “*Cruciadei*” a IV-a: “*În iunie 1203, cruciații au sosit la Bosfor lângă Constantinopol la bordul corăbiilor venețiene. Au debarcat și au făcut tabăra. După un atac naval și terestru, au cucerit Constantinopolul. Cruciații au cerut plata a 200 000 de mărci și s-au retras așteptându-și banii. În ianuarie 1204, nobilii bizantini au ridicat obiecții la suma colosală și s-a ajuns la un asediu scurt în aprilie 1204. CRUCIAȚII AU RECUCERIT CAPITALĂ BIZANTINĂ ȘI L-AU JEFUIT CU VIOLENȚĂ. Venețienii au fondat Imperiul Latin de Constantinopol, care a existat timp de 60 de ani*”!!!*

³ - „*Mitologia țărilor scandinave – Norvegia, Danemarca (Dacia), Finlanda, Suedia, atesate și pe ansamblu cu numele de Dacia, inclusiv în documentele Vaticanului, pe un larg interval de timp între secolele IV-XIV – oferă alte mitonime care provin de la sacrul arhetip primordial Valah-Valah. Este suficient să amintim aici mitonimul Walhalla ca denumire pentru palatul paradisului ceresc germanic unde domnea zeul suprem Odhinn (a se citi Dokinn) și ale cărui ajutoare erau Walkiriile împlinitoarele dorințelor sale. Aici, a rămas neremarcată până astăzi faptul că pe poarta principală dinspre apus veghează ca expresie teologică a esenței palatului simbolul reprezentat de imaginea CORBULUI și a LUPULUI. Precizată fiind condiția direcțională a privirii dinspre apus spre răsărit, care proiectează*

imaginea lupului și a corbului pe Dacia de răsărit, tandemul celor două figuri explicitează alcătuirea stindardului dacic cu cap de lup, așa cum apare și pe columna lui Traian, unde penele sunt sugerate prin franjuri, dar mai ales așa cum apare stindardul dacic pe recent publicatele imagini ale plăcuțelor de plumb de la Sinaia, unde sunt redată cu mare acuratețe penele și chiar corpul de pasăre atașate capului de lup.

În acest fel reunirea LUP-CORB specifică stindardului dacic reprezintă simbolul care se exprimă în cuvinte prin sintagma Volco-Black, ca ilustrare a sintagmei teonimice arhetipale Vilah-Vilah. Citit și Volco-Dlac, stindardul dacic cu cap de lup trebuie considerat SEMNUL HERALDIC al Marelui Dumnezeu, Întemeietorul lumii. Datorită mării sale vechimi sintagma teonimică arhetipală a mai cunoscut și formele Vălcolac, Vărcolac sau VÂRCOLAC, așa încât stindardul dacic ilustrând invariabil pe Întemeietorul lumii continuă să rămână semnul heraldic și pentru VÂRCOLAC varianta utilizată astăzi, care datorită superficialității lexicologilor a fost înscrisă în dicționare cu înțelesuri pe care nu le-a avut, de fapt, niciodată. Ca o prelungire a înțelesului său inițial, la anul 1435 se înregistrează forma Volcul sacerdotem, după ce forma Volco-dlac cunoscutese forma Volcol-dac. Rezultă de aici că ceea ce numim astăzi stindardul dacic a fost la origine semnul heraldic al marilor preoți numiți ca și Zeul VOLCODLACI sau VOLCOLDACI și apoi DACI. Ca dovadă și astăzi în limba cehă VLKODLAC înseamnă CONDUCĂTOR, iar în ierarhia bisericească VLĂ-DICĂ desemnează cel mai înalt rang.

În bun acord și cu alte date istorice, binomul heraldic Volk-Negru mai conduce și la constatarea că majoritatea simbolurilor care includ culoarea neagră exprimă conștiința ascendenței sacerdotal-dacice a celor care au creat sau au adoptat aceste simboluri. Ca exemplu, să amintim mai întâi numele lui Negru Vodă, descălicătorul Țării Românești a cărui piatră de mormânt de la Curtea de Argeș conține însemne ale centrului hiperborean dacic. Tot aici mai trebuie consemnat corbul din blazonul Corvinilor a căror origine dacică o afirmă Papa Pius al II-lea, dar și istoricul ungar Bonifius care îi indică și ginta numită maurovlahi, adică vlahii negri. Pornind de la asemenea exemple, considerăm că NEGRUL DACIC VA TREBUI INCLUS ȘI EL ÎN LISTA SIMBOLURILOR HERALDICE, necesare pentru înțelegerea STEMELOR CU NEGRI sau cu CAPETE DE NEGRI, prezente în întreaga Europă medievală, mai ales că rebusuri heraldice cu negri au fost atribuite și marilor clerici. De fapt, utilizarea culorii negre ca determinativ dacic a ajuns la noi, venind de la începuturile istoriei. Întruchipând întregul neam pelasgic Pelasgos ca erou civilizator este născut din negrul pământ pe un vârf de munte acolo unde pământului nu i se poate spune negru decât dacă este dacic. Din același motiv, Marea Daciei de est se numește Marea Neagră, iar Dunărea, MAREA AXĂ DACICĂ, își sprijină celălalt capăt pe munții Pădurea Neagră, care pe temeiul străvechii sale apartenențe la universul dacic a purtat și numele de HERCYNIA SILVA, provenind de la rădăcina HERC, asociată arhetipului VILAH” – cf. cercetător George Liviu Teleoacă, Stindardul dacic sau Heraldica Strămoșului Vărcolac Întemeietorul, în revista online Agero Stuttgart.

DESĂVÂRȘIRII “ELITEI CELEST ARHANGHELICE”, ÎN/PRIN RĂZBOIUL CU DUHURILE RĂULUI (...prin alăturarea CELOR DOI CORBI/CELOREI DOI CAVALERI DANUBIENI, se obține o sinteză a Luminii și a Întunericului, întru ETERNA DEMIURGIE COSMICĂ)!!!

Iar “*roșia bonetă frigiană*” nu trebuie tratată cu emfază patriotică, ci, mai curând, cu rigurozitate hermeneutică: ea/”*roșia bonetă frigiană*” nu simbolizează, neapărat, “*lupta pentru cucerirea libertății*” - ci, pur și simplu, **PIRICUL/FOCUL RESURECȚIONAL!**

Și, da, CORBII RESURECȚIONALI (deci, și APOTROPAICI!) “ÎNVING TOTDEAUNA”, EI SUNT ELITA SPIRITUALĂ/SACRALĂ CHTONIANO-CELESTĂ, pentru că, fiind CEI DOI CAVALERI ZALMOXIENI, inițial - ei se transfigurează, în semantica lor intimă și evolutivă spiritual, în HRISTOSUL SOLAR, “PHOENIX” AL NEMURIRII – care, la rândul său, este ARHEU AL AMBIVALENȚEI SEMANTIC-COSMICE, așa cum îl pictează și Nicolae Grigorescu, la Mănăstirea Zamfira: UN-HRISTOS-TOT-ANUL-ÎNTUNECAT, și UN-HRISTOS-TOT-ANUL- LUMINAT! !

...De unde avem garanția că strania biserică a Mănăstirii de la **Corbii de Piatră**⁴ nu a fost ridicată pe locul unui **TEMPLU ZALMOXIAN**⁵, al **CELOREI DOI CAVALERI ZALMOXIENI**, pentru a nu se uita (pe de o parte) **locul sacru**, iar pe de altă parte, pentru a se marca evoluția spirituală, desăvârșitoare, dinspre nivelul arhanghelic al lui Zalmoxis, spre cel Suprem Sacral, al Lui Hristos-Dumnezeu?!

⁴ -Cf. Maria Oprea, art. **O enigmă a civilizației dacice și medievale: CORBII DE PIATRĂ: cel mai vechi lăcaș ortodox din România**, în www.alar.ro. Dar și: Dimitria Puchiu - specialist în bioterapie și info-energetică, art. **Triunghiul Inițiativ: CETĂȚUIA, NĂMEȘTI, CORBII DE PIATRĂ** – în www.travelinfinit.ro

⁵ - “*Băiatul îmi arată un caiet cu coperți albastre, de plastic, în care sunt mai multe informații despre mănăstire. Așa aflu cum, în 1512, monahia Magdalina, cu nume de mir Musa, proprietara moșiei de la Corbi, a reînființat mănăstirea și a închinat-o lui Neagoe Basarab. Cum aici a fost prima mănăstire de maici din Țara Românească. Cum pictura e chiar mai veche, de prin veacul al XIV-lea, dar lăcașul însuși este mult mai bătrân, căci cele două altare de piatră trimit spre bisericile byzantine, din secolul al X-lea, cu hram dublu, și chiar spre bisericile rupestre din Cappadocia... Documentele nu se pot întoarce prea mult în timp, dar de bună seamă, aici a fost un loc sacru și în perioada precreeștină, CA DOVADĂ ALTARUL DACIC DIN CURTEA MĂNĂSTIRII*” (s.n.) – cf. idem.

...Vă mai amintiți „*Strigoii*” Marelui Inițiat, în tracologie, Mihai Eminescu?

*„Pe-un jilț tăiat în stâncă stă țăpăn, palid, drept,
Cu cârja lui în mână, preotul cel păgân;
De-un veac el șede astfel de moarte - uitat, bătrân,
În plete-i crește mușchiul și mușchiu pe al lui sân,
Barba 'n pământ i-ajunge și genele la piept. . .*

*Așa fel zi și noapte de veacuri el stă orb,
Picioarele lui vechie cu piatra 'mpreunate,
El numără în gându-i zile nenumărate,
Și fâlfâie deasupra-i, gonindu-se în roate
Cu-aripele-ostenite un alb ș'un negru corb”.*

...”*Un alb ș'un negru corb*”...Subsemnatul a fost obsedat și fascinat, o viață întreagă, de acești „**DOI CORBI ÎNTR-UNUL**”! Vom vedea, mai jos, de ce socotim noi că sunt „*doi corbi ÎNTR-UNUL*”.

...În toponimia zonei valahilor, există atâtea „*toponimii ale CORBULUI*”, încât ne și mirăm de ce nimeni nu s-a „*scandalizat*” și „*sesizat*”: **Corbu**, comună în județul Constanța, **Corbu**, comună în județul Harghita, **Corbu**, comună în județul Olt, **Corbu**, comună în raionul Dondușeni, Republica Moldova, **Corbu**, sat în comuna Cătina, județul Buzău, **Corbu**, sat în în comuna Glodeanu-Siliștea, județul Buzău, , sat în județul Harghita, reședința comunei cu același nume, , sat în în comuna Teslui, județul Olt, **Corbu**, sat în județul Vaslui, **Corbu**, sat în județul Vâlcea etc. – precum și nume compuse: **Corbu Nou**, sat în județul Brăila, **Corbu Vechi**, sat în județul Brăila – precum și nenumărate derivate: **Corbeni**, **Corbești**, **Corbeanca**, **Corbița**... **Lunca Corbului**, **Corbii de Piatră**, **Corbii Ciungi**...! Dar și toponimii “*corbiere*”, cu rezonanță slavă: **Voroneț** (“*vorona*” înseamnă “*corb*”!), **Vorona Podu Corbului**, **Vorona Ostrovu Corbului**, **Vorona Mare Corbi** etc. etc. Precum și (cum să uităm!) o familie de eroi valahi ardeleni, familie voievodală, princiară și regală: **CORVINEȘTII**⁶!

⁶ - “*Pe blazonul familiei Corvinilor este inscripționat un corb, care ține în cioc un inel de aur. Atribuirea acestui simbol al familiei are o legendă. Se spune că Ioan de Hunedoara era fiu nelegitim al lui Sigismund de Luxemburg, rege al Ungariei, cu o frumoasă femeie din Țara Hațegului, pe nume Elisabeta.*

“**CORBI**” și iarăși “**CORBI**”! Avem senzația (și nu credem că doar atât!) că o Românie întreagă stă sub semnul **CORBULUI – pasăre-HIEROGLIFĂ a Celei mai Înalte Sacralități**. Până și **PAJURA** devine, în acet context și din această perspectivă, un symbol “*de mâna a doua*”, sărăcit semantic! De aceea, muntenii trebuie să fie mândri când stema lor este tălmăcită în sensul **CORBULUI CRUCIAT**, iar nu (neapărat) al **PAJUREI CRUCIATE**! Ori, poate, **PAJURA** va fi fiind ipostaza diurnă/celestă a **CORBULUI RESURECȚIONAL**! Dar tot prea puțin este/ar fi...”**DOI CORBI ÎNTR-UNUL**” înseamnă **DUBLU**, din punct de vedere și mitologico-arheic, și heraldic!

...Noi am rămas pe gânduri, când, cu mulți ani în urmă, un amic ne-a spus că a copilărit la...”**CORBII CIUNGI**”⁷! Cum, adică, să se cheme “*corbi CIUNGI*”? Ce, au mâini?

Pentru a o feri de necinste, regele îi dă de soț pe unul din vitejii săi, Voicu, dăruindu-I, totodată, și un inel, dar pentru copilul nenăscut, cu scopul de a fi recunoscut, atunci când va crește și va merge la curtea regală. În timpul unei călătorii, făcute de familia lui Voicu, poposind pentru a prânzi, inelul este uitat pe o margine a ștergarului pe care erau puse merindele. Un corb, atras de strălucirea inelului, îl fură încercând să plece cu el. Copilul Ioan de Hunedoara ia un arc și săgetează corbul, recuperând astfel inelul. Atunci când crește și ajunge la curtea regală, povestește această pățanie, iar regele, impresionat de această istorie, decide ca simbolul familiei hunedorenilor să fie corbul cu inel de aur în cioc.

De altfel, și numele familiei provine din latinescul “Corvus”, care înseamnă “Corb”, o pasăre care simboliza cu totul altceva, în evul mediu, și anume înțelepciunea și longevitatea” – cf. site-ul Muzeului Castelului Corvinilor.

⁷ -Există și legende, în legătură cu originea acestei denumiri. În revista online **Incertitudini**, din 1 februarie 2010: „*Se zice că, demult, un mare domn, tata zicea că ar fi vorba de Vlad Țepeș - ar fi trecut, într-o noapte smolită și ploioasă, pe la hanul aruncat pe spinarea unui dâmb. Crâșmărița - frumoasă foc! Ca toate crâșmărițele! Pentru că vinul era dulce și mersul Stanchii amețitor, domnul a mai trecut și-n alte nopți. I-a cerut femeii să-l aștepte. Credincioasă. Seară de seară. Cu lampa aprinsă. Într-o noapte de toamnă lipicioasă, întunecată de nu se mai vedea nici coșul hanului, s-a auzit tropot de cal strunit. Nemâncat și obosit, Domnul a bătut în geam. Căuta odihnă în bratele gazdei. Femeia își uitase promisiunea. Hanul era plin de drumeți. Și-au plătit scump plăcerea de a bea vin la Vadu' Stanchii. Le-au fost tăiate brațele. De la coate. Și aruncate corbilor. În toate părțile. De atunci, cele două sate vecine se numesc CORBII CIUNGI. Și CORBII MARI” – dar și în revista **Familia**, Anul XVIII, nr. 50, 1882, p. 602: „*Tot tata ne spunea că, într-una din nopți, când Vodă venise la jupânișă, streja palatului, care era numi din locuitori din satul Corbii Mici, nu șciu ce i-ar fi făcut calului lui Vodă, căci când Vodă a plecat dimineața la Târgoviște, și când era aproape să intre în oraș, ar fi crepat calul și cercetându-se pricina acestei întâmplări, s-ar fi dovedit că ea venea de la streja palatului din Corbii Ciungi, care nu șciu ce**

Apoi, treptat, ne-am dat seama că acest toponimic straniu vorbește despre niște **divinități antropomorfe** – sau, mai exact, despre **O SINGURĂ ZEITATE, CU DUBLĂ IPOSTAZIERE (“DOI CORBI ÎNTR-UNUL”!)**, dublu orientată funcțional, precum ne zice și Eminescu: în loc de “*alb și negru corb*”, aici se spunea despre “*corbul de mâna dreaptă*” și “*corbul de mâna stângă*” (reuniți în **HIEROGLIFA-ZALMOXIS!**) – adică, “*dreapta*” însemnând “**alb-lumină-zi**”, iar “*stânga*” însemnând “**negru-întuneric-noapte**” (pentru că, da, **HIEROGLIFA-ZALMOXIS NE LEAGĂ, EGAL, DE CHTONIAN, CÂT ȘI DE CELEST!**). Dar, fiind ei “*ciungî*”, acesta era semnul transfigurării “*mâinii*” umane în...”**ARIPĂ DIVINĂ**”! (...cum se petrec lucrurile cu orișice “*dispariție*”, din **câmpul senzorialului uman**: ea devine “*re-apariție*”, pe o treaptă categoric superioară spiritual: în **câmpul supra-senzorial SPIRITUAL-DIVIN!**).

“*Aripa Luminii*” și “*Aripa Întunericului*”, care va să zică!

...Și, abia atunci, noi am făcut legătura, mental și întru Duh, cu Zalmoxis, care se ipostaziază în hieroglifa **CELOR DOI “DALBI PRIBEGI-GEMENT”** – zeitățile trace **APOLLON-Zeul Luminii Diurne** și **ARTEMIS-Zeița Luminii Nocturne!**

“**DOI CORBI ÎNTR-UNUL**” – **Lumină și Întuneric**, reunite întru **ETERNĂ DEMIURGIE!!!**

Amintiți-vă de lupta lui **GREUCEANU** cu “*tat-al zmeilor*”⁸ – când apare (s-ar zice!) un **CORB** (de fapt, sunt “**DOI CORBI ÎNTR-UNUL**”!):

“Și se luptară, și se luptară, până ce ajunse vremea la nămiezi, și osteniră. Atunci trecu pe dasupra lor un corb, carele se legăna prin văzduh și căuta la lupta lor. Și văzându-l, zmeul îi zise:

- Corbule, corbule, pasăre cernită, adu-mi tu mie un cioc de apă și-ți voi da de mâncare un voinic, cu calul lui cu tot.

Zise și Greuceanu:

- Corbule, corbule, mie să-mi aduci un cioc de apă dulce, căci eu ți-oi da de mâncare trei leșuri de zmeu și trei de cal.

*făcuseră calului. Atunci Vodă, care ținea tot atât de mult la cal, ca și la jupânița din palatul de la Corbii Ciungî, în superarea sa cea mare, pune de taie degetele de la amândouă mâinile tuturor bărbaților din Corbii Mici și în urma acestei întemplieri, s-a numit satul nostru Corbii Ciungî”. Oricum, satul era legat de numele **CORBULUI** și cu degetele bărbaților tăiate, și cu ele tefere! Înseamnă că și la Corbii Ciungî este posibil să fi existat un complex sacerdotal zalmoxian, cândva... demult, tare demult!*

⁸ -Petre Ispirescu, **Prâslea cel Voinic și merele de aur**, EPL, București, 1962, pp.135-136.

Auzind corbul aceste cuvinte, aduse lui Greuceanu un cioc de apă dulce și îi astâmpără setea; căci însetoșaseră, nevoie mare. Atunci Greuceanu mai prinse la suflet, și, împuternicindu-se, unde ridică, nene, o dată pe zmeu, și trântindu-mi-l, îl băgă în pământ până în gât și-i puse piciorul pe cap, ținându-l așa. Apoi îi zise:

- Spune-mi, zmeule spurcat, unde ai ascuns tu soarele și luna, căci azi nu mai ai scăpare din mâna mea (...). Atunci zmeul, tot mai nădăjduindu-se a scăpa cu viață dacă îi va spune, zise:

- În Codru Verde este o culă. Acolo înăuntru sunt închise. Cheia este degetul meu cel mic de la mâna dreaptă.

Cum auzi Greuceanu unele ca acestea, îi reteză capul, apoi îi tăie degetul și-l luă la sine.

Dete corbului, după făgăduială, toate stârvurile, și, ducându-se Greuceanu la cula din Codru Verde, deschise ușa cu degetul zmeului și găsi acolo soarele și luna. Luă în mâna dreaptă soarele și în cea stângă luna, le aruncă pe cer și se bucură cu bucurie mare”.

De observat că (dincolo de europeneasca fixație/”*modă*” **necrofagă**, a **CORBULUI “CERNIT”**, stabilită printr-o tradiție “*ciungă*”!) - există, de fapt, după schema funcțională vasilelovinesciană și guénonistă (a lui **penia**/vs/**poros** - adică, **gol**/vs/**plin**):

a-un **CORB-POROS**, care **ADUCE** “*un cioc de apă dulce*”, lui Greuceanu – și

b-un **CORB-PENIA**, care **NU ADUCE** “*un cioc de apă dulce*”, “*tatălui zmeilor*”!

Și nu este o simplă speculație de-a noastră, de tip sofistic! Ce anume era în joc, ce

“*miză*” avea bătălia dintre Greuceanu și zmei? **Bivalența cosmic-arheică:**

SOARELE și LUNA! Adică, “*miza*” cosmic-arheică este **Cuplul/BIVALENȚA**

LUMINICĂ: APOLLON și ARTEMIS, “*DALBII GEMENI COSMICI*”! Deci,

CORBUL este Duhul celor “*DOI GEMENI COSMICI*” – care îl ajută pe

Greuceanu **SĂ REFACĂ SINTEZA COSMICĂ!** Pentru că, în definitiv, ce și câtă

răsplată primește **CORBUL**, “*aspirată*”, pentru îngurgitare (și viitoare regurgitare

soteriologică!), “*extrasă*”, pentru lustrația lumii, din karma lui Greuceanu? “*TREI*

LEȘURI DE ZMEU ȘI TREI DE CAL” ! Pe de o parte – **Treimea Funcțional-**

Sacrală: TEZĂ, ANTITEZĂ și SUPREMA/COSMICA SINTEZĂ! Pe de altă

parte, avem “*trei leșuri de ZMEU*” și “*trei leșuri de CAL*”. **CALUL** este animal

SOLAR și PSIHOPOMP: “*leșul calului*” înseamnă **ANULAREA/BLOCAREA**

TRECERII SPRE ALTCEVA! E rău? Nu, pentru că, în urma acestui veritabil

“*Armagedon*”/”*zmeomahie*” – s-a restaurat **STAREA PARADISIACĂ (de**

Supremă Sinteză Cosmică!), deci nu mai este nevoie de trecere, undeva, spre

ceva-altceva – căci este vorba despre **ELIBERARE NU “SPRE”, CI “ÎNTRU” STAREA DIVINĂ!** Iar “*trei leșuri de ZMEU*”? “*Zmeul*” este “*cel de pe tărâmul celălalt*”, dar nu tărâm celest, pentru că “*se coboară*”, eventual prin intermediul **FÂNTÂNII!** Descensionalul/**STÂNGA** este **LUNAR/FUNEBRU**, tot așa cum ascensionalul/**DREAPTA** este **SOLAR/RESURECȚIONAL** – iar îngurgitarea lor de către **CORBUL-DRAGON LUSTRANT-SOTERIOLOGIC** nu doar că produce lustrația lumii, ci și reface (“**DOI CORBI ÎNTR-UNUL**”) **Suprema Sinteză Cosmică: PARADISUL!**

...Dubla funcționalitate (și iconicitate! – precum **Cei Doi ȘERPI DE FOC/DRAGONI DE FOC** alchimici, care se împletesc-luptă între ei și, apoi, **într-o apoteoză finală**, îmbrățișează **CADUCEUL LUI HERMES!**) este perceptibilă chiar în aceeași ipostaziere, aceea a lui **Apollon**: “*După ce au petrecut trei ani în Carpați* (n.n.: întru moarte și **ÎNVIERE!**), *Gemenii Divini* (n.n.: **Apollon și Artemis**) *au părăsit STÂNA* (n.n.: toposul paradisiac) *de la Arsena* (Râșnov) *și au trecut munții* (n.n.: **ÎNĂLȚAREA LA CERURI!**), *închinându-se și la ruinele templului lui Orfeu* (<<*Sfinxul*>> și <<*Babele*>>), *precum și la peștera (Ialomicioarei), unde se retrăsese cândva profetul* (n.n.: **Zalmoxis-“Doi CORBI Într-Unul”**). (...) *Ca să nu fie recunoscut, Apollon și-a pus o glugă peste față, spre a nu i se vedea semnele de la căderea tragic din Stejar* (n.n.: Copacul Răstignirii și al Învierii Lui **ZALMOXIS!**). *De atunci, zeului i s-a spus și CHAR-NABUTAS (Domnul Nevăzut/Întunecat, Negru), sau CAP-NABOTAI (Chip/Cap Nevăzut/Ascuns/Mascăt* [n.n. Apollon își recuperează, pentru **SUPREMA SINTEZĂ ALCHIMICĂ**, numită “**CAP-DE-CORB**”/**ÎNVIEREA CEA VEȘNICĂ, ÎN DUH** - și **Chipul NOCTURN-SELENAR-GERMINATIV**”/**ARTEMIS**”!!!]. (...) *Astfel, oastea a pornit spre răsărit* (n.n.: mișcare regresivă”*regressus ad uterum*”/-recuperativă de **Stare PARADISIACĂ!**) (...). În fruntea luptătorilor înaintau **COPIII CERULUI**”/**DALBII PRIBEGI/DALBII GEMENI**”. De atunci, geții i-au consacrat pe cei doi Zalmoxis ca zei ai războiului (n.n.: funcția soteriologico-apotropaică”*exorcizatoare*”!). *Numele lor apare – sub forma ZOLMXES* (sic!) – *pe un vârf de lance, descoperit la Torcello, lângă Veneția*” (cf. Adrian Bucurescu, **Dacia secretă**, Editura Arhetip, p. 99).

...**ZALMOXIS** (hieroglifa lui: “**CEI DOI CAVALERI DANUBIENI**”/”**DOI CORBI ÎNTR-UNUL**”, sub semnul dublu funcțional al **CORBULUI** - **NOCTURN/GERMINATIV**-(aparent) **FUNEBRU ȘI DIURN-PIRIC/RESURECȚIONAL, EGAL!**) – ...**ZALMOXIS**, vestitorul Lui **Hristos** - **Cel Alb și Cel Negru, EGAL...**”*cu moarte pre moarte călcând, și celor din mormânturi, VIAȚĂ ETERNĂ dăruindu-le*” (...”*dăruind*” la modul

soteriologic, restaurând/recuperând starea/sinteza/esența spiritual-paradisiacă/divină, a Omului...!)

prof. dr. **Adrian Botez**